

РЕШЕНИЕ

№ 31

гр. Бургас, 01.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на единадесети февруари през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Катя Й. Господинова

Членове: Светлин Ив. Иванов
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Павлина Д. Костова
в присъствието на прокурора П. Х. М.
като разглежда докладваното от Катя Й. Господинова Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20222100600007 по описа за 2022 година

С Присъда № 24 от 10.12.2021г., постановена по НОХД № 697/2021г.,
Районен съд - Несебър признал подсъдимия П. Б. Н., ЕГН *****, за
ВИНОВЕН в това, че на 15.08.2021г., около 01:00 часа, в гр. Свети Влас,
община Несебър, до хотел „Джулия“, с посока на движение от гр. Свети Влас
към к.к. „Слънчев бряг“, община Несебър, управлявал моторно превозно
средство – лек автомобил марка „****“, модел „****“, с рег. №
****, след употреба на наркотични вещества, а именно – кокаин /СОС/,
установено по надлежния ред, чрез измерване с техническо средство „Дрегер
Дръг Тест“ 5000, с фабричен № ARJJ-0041, поради което и на основание чл.
343б, ал.3, вр. чл.54, ал.1 от НК му наложил наказание „Лишаване от свобода“
за срок от 1 година, чието изпълнение на основание чл.66, ал.1 от НК отложил
за изпитателен срок от 3 години и наказание „Глоба“ в размер на 500 лева, а
на основание чл.343г, вр. чл.343б, ал.3, вр. чл.37, ал.1, т.7 от НК му наложил
наказание „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за
срок от 8 месеца като на основание чл.59 ал.4 от НК приспаднал времето,

през което подс. Н. бил лишен от това право по административен ред, считано от 15.08.2021г. Накрая съдът се разпоредил и с вещественото доказателство по делото – „Дрегер Дръг Тест“ 5000, с фабр. № ARJJ-0041, като постановил същото да бъде унищожено след влизане на присъдата в сила, като вещ без стойност.

Недоволен от постановената присъда останал подсъдимият Н., който чрез защитника си - адв. М.Г. от АК-Враца я обжалва в законоустановения срок. Във въззивната жалба се съдържат неконкретизирани оплаквания за неправилност на присъдата и постановяването □ при допуснати от районния съд съществени нарушения на процесуалните правила.

Във въззивното съдебно заседание представителят на държавното обвинение намира жалбата за неоснователна. Предлага съдът да потвърди първоинстанционния съдебен акт като правилен, обоснован и справедлив. Счита, че фактическата обстановка била коректно установена и изцяло подкрепена от доказателствата по делото. Правилно съдът се бил позовал на отчетените от техническото средство показания при извършената на подсъдимия проверка, тъй като последният лично бил отказал да даде кръв за химическо изследване.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция подсъдимият Н., редовно призован, се явява лично, заедно с упълномощения си защитник – адв. Г.. Защитата счита, че присъдата се основавала на негодни доказателства, тъй като подлежащият на доказване факт – наличието на наркотични вещества в организма на подсъдимия, се установявал единствено от техническото средство при извършената проверка, която обаче била извънпроцесуално действие и не следвало да се използва в съдебния процес. Наред с това било установено, че подсъдимият в действителност искал да даде кръв за изследване, но медицинското лице било „неадекватно“, а поради арогантното поведение на полицейските служители, на подс. Н. му било отказано правото да даде урина за изследване. Моли присъдата да бъде отменена и да бъде постановена нова такава, с която подс. Н. да бъде признат за невиновен в извършване на инкриминираното деяние.

В последната си дума подс. Н. настоява да бъде оправдан, тъй като не бил извършил престъпление. Отчетените от „дрегера“ (теста) показания били неверни. Изразил желанието си да даде кръв за изследване, но тъй като

медицинското лице не било „адекватно“, решил да откаже кръвна проба. Неправомерно полицейският служител попълвал медицинската документация, което също било нарушение. Моли за отмяна на присъдата.

Бургаският окръжен съд, след цялостна проверка на присъдата, независимо от основанията, посочени от страните, в предмета и пределите на въззивната проверка по чл. 313 и чл. 314 НПК, установи следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване акт, въз основа на което се явява процесуално допустима, но разгледана по същество е неоснователна.

Подсъдимият П. Б. Н., ЕГН *****, е роден в гр.*****, област *****, и е с настоящ адрес: гр. *****, ул. „*****“ № **. Той е *****, ***** гражданин, *****, *****, с ***** образование и е правоспособен водач на моторно превозно средство, категории „В, М и АМ“, за което притежава свидетелство за управление на МПС № *****, издадено на 12.04.2017 г. и валидно до 06.10.2026 г.

На 15.08.2021г., около 00:40 часа, свидетелите Д. Г. и П. П., съвместно със свидетелите Д. Д. и З.Д. – всички полицейски служители в РУ-Несебър при ОД на МВР-Бургас, на контролно-пропускателен пункт, установен от тях в изпълнение на служебните си задължения на изхода от гр. Свети Влас в посока к.к. „Слънчев бряг“, спрели за проверка движещия се по пътя в същата посока лек автомобил марка „*****“, модел „*****“, с рег. № *****, управляван от подс. Н.. В хода на проверката подсъдимият бил изследван с техническо средство „Алкотест Дрегер“ 7510, но уредът не отчел наличие на алкохол в издишания от водача въздух. Неспокойното и променливо поведение на водача Н., подтикнало полицейските служители да изследват същия за употреба на наркотични вещества, поради което бил отведен в сградата на РУ-Несебър. Н. бил изследван с тест „Drager Drug Test“ 5000, с фабр. № ARJJ-0041, но поради неправилното изпълнение на процедурата по тестването и невалидния вследствие на това резултат, бил извършен повторен тест, който отчел наличие на кокаин в организма на подсъдимия. На същия бил издаден и връчен талон за изследване № 0000045 от 15.08.2021г., отразяващ резултата от проверката с техническото средство, а подс. Н. собственоръчно вписал, че приема тези показания. Тъй като подсъдимият Н. искал да даде кръвна проба и урина за изследване, свидетелите Д. и Д. го

отвели до спешния център в гр. Несебър. Когато пристигнали обаче, подсъдимият отказал да предостави кръв за изследване, тъй като заявил, че имал страх от игли и според него медицинското лице било в неадекватно състояние. Впоследствие подсъдимият бил задържан по ЗМВР, след което му бил издаден Акт за установяване на административно нарушение Серия АВ, бланков № 155287 от 15.08.2021г., който той също подписал собственоръчно.

Установената с теста „Drager Drug Test” 5000, с фабр. № ARJJ-0041, субстанция - кокаин е високорисково наркотично вещество и подлежи на контрол съгласно ЗКНВП, вр. Приложение № 1 към чл. 3, т. 1 на Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични - Списък I - „Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина”.

Гореизложената фактическа обстановка, съвпадаща с установената от първоинстанционния съд, се извежда от наличната по делото доказателствена съвкупност - показанията на свидетелите Д. Д., П. П., З. Д., С. К. и приобщените на основание чл.281 ал.1, т.5 от НПК показания на свидетеля Д. Г.; от анализа на писмените доказателства – Протокол за извършена проверка за употреба на наркотични или упойващи вещества от 15.08.2021г. (л.21 от досъдебното производство); протокол за медицинско изследване Серия А, № 0010388 от 15.08.2021г.; Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия АВ, бл.№ 155287 от 15.08.2021г. (л.23 от досъдебното производство); талон за изследване № 0000045 от 15.08.2021г. (л. 24 от досъдебното производство); разпечатка от техническо устройство Drager DrugTest 5000, сер. № ARJJ-0041, обективизираща резултата от извършена на 15.08.2021г. проба (л.25 от досъдебното производство); протокол за сервизна проверка на (л.27 от досъдебното производство); заповед № 8121з-1186 от 13.09.2017г. на Министъра на Вътрешните работи; докладни записки, свидетелство за съдимост и справка за нарушител водач по отношение на подс. Н., заповед за задържане на подс. Н. от 15.08.2021г. и други.

Предвид направените от защитата възражения е необходимо да се отбележи следното уточнение: обсъжданите от районния съд доказателства са годни, събрани по реда и при условията на НПК и относими към предмета на доказване, очертан в чл.102 от НПК. За фактическите си изводи съдът е

използвал показанията на разпитаните в хода на първоинстанционното съдебното следствие свидетели, включително и приобщените по съответния ред такива, дадени в хода на досъдебното производство. Доказателствата относно основния съставомерен елемент на обвинението – употребата на наркотични вещества, също е доказан по категоричен и несъмнен начин. Всички писмени източници на фактически данни по делото (протоколи от извършени проверки, АУАН, резултати от техническо средство, докладни записки и други) са били също надлежно приобщени по реда на чл.283 от НПК, което именно е дало основание на съда законосъобразно да се позове на тях при изграждане на фактическата обстановка. Също така, доколкото върху техническото средство са налични следи от извършеното от подсъдимия престъпление, то същото представлява веществено доказателство по смисъла на чл.109 от НК. От казаното следва, че районният съд не е допуснал соченото от защитата нарушение, а напротив – използвал е единствено законосъобразни средства за установяване на релевантните по делото обстоятелства.

Доказателственият анализ, извършен от районния съд покрива изцяло изискванията на наказателно-процесуалния кодекс, в частност разпоредбите на чл.13, чл.14 и чл.107 ал.5 НПК. Доказателствените източници са изследвани обективно, всестранно и пълно и не е допуснато превратно тълкуване, с което е разкрита обективната истина. Фактическите изводи на съда са съобразени със събрания доказателствен материал, с правилата на формалната логика и са напълно споделени от настоящия състав. Доказателственият материал по делото е непротиворечив - показанията на всички разпитани в хода на първоинстанционното съдебното следствие свидетели са последователни, логични, изложени безпристрастно и обективно, като същевременно съответстват на наличните по делото писмени доказателства. От показанията на полицейските служители – свидетелите Д., П., Д. и Г., чрез приобщените показания, дадени от последния в досъдебното производство, както и от приложените писмени доказателства, се установяват по несъмнен начин обстоятелствата, че на инкриминираната с обвинителния акт дата и място водач на лекия автомобил е бил именно подсъдимият Н.. Същите доказателствени източници, ведно с приложените справки за резултат от техническо средство, протокол за извършена проверка, АУАН, талон за изследване и протокол от медицинско изследване, удостоверяват, че при

изследването на подсъдимия с теста „Drager DrugTest“ 5000, сер. № ARJJ-0041 е отчетено наличие на наркотичното вещество кокаин, в организма на Н.. Отказът на същия да даде кръв за изследване се доказва от показанията на полицейските служители, отвели подсъдимия в спешния център – свидетелите Д. и Д., както и от отразеното в протокола за медицинско изследване, в който е посочено, че подлежащото на изследване лице – подс. Н. не желае да даде кръв и урина за анализ. Същото обстоятелство е отразено и от самия подсъдим в графа „възражения“ от посочения по-горе АУАН - „не желая да ме дупчат с инжекция, урина давам“. Показанията на техническото средство, по-конкретно отчетеният положителен резултат за кокаин били отразени в талона за изследване, в който също се съдържа волеизявление на подсъдимия, че не оспорва установеното чрез теста и приема показанията. Следва да се посочи, че по отношение на всички изброени дотук обстоятелства липсва спор между страните. Подсъдимият не оспорва изложеното, напротив – потвърждава го, но твърди, че причината, поради която отказал да даде кръв за изследване е арогантното отношение на полицейските служители и медицинското лице, докато всички те се намирали в спешния център, както и поради неадекватното състояние в което се намирало последното. Във връзка с така изложеното следва да се посочи единствено, че по делото липсват каквито и да било доказателства за посоченото от подсъдимия отношение, както и за състоянието (физическо и психическо), в което се е намирал служителят в спешния център. В действителност в показанията на свид. Д. се съдържат твърдения за разменени между подсъдимия и медицинското лице реплики, но същият не посочва какви са били те, нито интонацията на лицата при артикулирането им, нито пък дали са били съпътствани от последващи изразите действия, което води до извод, че твърденията на подсъдимия са изолирани, некореспондиращи с никое друго доказателство, поради което настоящият състав прие същите за необосновани и израз на защитна версия на Н..

Що се отнася до показанията на свид. К., независимо от близките му отношения с подсъдимия, според проверяващата инстанция в действителност са обективни, логични и правдиви. Същите обаче единствено допринасят за установяване на обстоятелството, че в миналото подс. Н. е страдал от псориазис и е приемал различни лекарства, но не разкриват релевантни за делото факти, поради което и по-нататъшното им обсъждане е ненужно.

Всичко изложено дотук сочи, че доводите на защитата за необоснованост на присъдата и постановяването □ в противоречие с доказателствения материал са абсолютно неоснователни.

Въз основа на така установените фактически обстоятелства, районният съд е извел правилен извод относно извършеното от подсъдимия П.Н. престъпление по чл.343б, ал.3 от НК, тъй като на посочените по-горе дата и място управлявал моторно превозно средство – лек автомобил марка „*****“, модел „*****“, с рег. № ******, след употреба на наркотични вещества, а именно – кокаин /СОС/, установено по надлежния ред, чрез измерване с техническо средство „Дрегер Дръг Тест“ 5000, с фабричен № ARJJ-0041.

Несъмнено процесният автомобил - „*****“, модел „*****“, с рег. № ***** е моторно превозно средство съгласно §6, т.11 от допълнителните разпоредби на Закона за движението по пътищата. Действията на подсъдимия по направляването му в пространството чрез определяне скоростта и посоката на движение, представляват управление на моторно превозно средство по смисъла на Наказателния кодекс.

За да се класифицира едно вещество като наркотично, същото следва да е включено в списъците по чл.3 от Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични, какъвто именно е настоящият случай - в организма на подсъдимия е било установено именно такова вещество - кокаин, което е високорисково наркотично вещество и подлежи на контрол съгласно ЗКНВП и са включени в Списък I -, „Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина” на Приложение № 1 към чл. 3, т.1 от посочената Наредба.

В отговор на едно от възраженията на защитата, следва да се отбележи, че за съставомерността на обсъжданото престъпление не е задължително наркотичното вещество да бъде установено посредством медицинско изследване на биологични проби - кръв и урина. В чл.3а, т.2 и чл.6, ал.9 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози ясно е посочено, че употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява с медицинско и химико-токсикологично лабораторно

изследване, когато лицето не приеме показанията на техническото средство (при изследване за алкохол) или теста (при изследване за наркотични вещества). В настоящият случай подс. Н. е приел резултата от теста, което беше несъмнено установено и многократно посочено в настоящото изложение, но въпреки това, поради изразено от него желание той е бил отведен до спешния център, за да му бъдат взети необходимите за това изследване кръвна проба и урина. Отказът му да даде такива е бил единствено негово решение, поради което сам се е лишил от предоставеното му с Наредбата алтернативно средство за изследване. Предвид конкретните и недвусмислени разпоредби обаче, съдържащи се в Наредбата, средството за установяване употребата на наркотични вещества от съответните водачи на моторни превозни средства е резултатът от извършения тест, който в настоящия случай е отчетел наличието на кокаин в организма на подс. Н. ,чрез приложение на годно нормативно средство за установяване на този инкриминиран факт..

Досежно другото възражение – подсъдимият все пак е искал да даде урина за изследване, следва да се посочи, че чл.15, ал.3 от Наредбата не допуска такава възможност. Медицинско изследване за установяване употреба на наркотици се извършва само при предоставени от лицето две проби кръв и една проба урина, като в Наредбата са разписани и количествата, в които същите следва да бъдат. Правната норма е изрична и отклонение от нея е недопустимо, поради което и този довод е несъстоятелен.

Районният съд е изложил коректни аргументи защо не приема за основателни другите възражения на подсъдимия, сочещи че полученият резултат се дължал на използвани от него лекарства. Подс. Н. не се е възползвал от предоставената му възможност да представи доказателства за тези твърдения, но по-важно е, че наред с това категорично сочи, че използваните от него лекарства (олио) съдържали наркотичното вещество канабис (тетрахидроканабинол), а не кокаин – л.32, абзац 2 от НОХД 697/2021г. по описа на НРС). Дори и хипотетично да се приеме, че използваното лекарство може да повлияе на резултата от теста, то формалната логика изключва възможността отчетеното „погрешка“ вещество да бъде кокаин. Наред с това обаче настоящият състав следва да уточни, че ако подсъдимият в действителност е приемал такива лекарства и е бил наясно с ефекта им и възможността им да въздействат върху организма му по такъв

начин, то е следвало сам да преустанови управлението на МПС, поне докато е траел приемът им. От друга страна пред настоящата инстанция подсъдимият и неговата защита изобщо не изложиха като възражение употребата на лекарствени средства като причина за отчитането на наркотично вещество в организма на Н., тази защитна версия явно е обслужвала само първата инстанция, тъй като доводи и доказателства в тази насока не бяха изложени.

Приложенияте по делото писмени доказателства – Заповед на Министъра на Вътрешните работи и протокол за сервизна проверка на обсъжданото техническо средство, ведно с показанията на всички посочени по-горе свидетели, с изключение на свид. К., не оставят съмнение, че изискванията на Наредбата са били изцяло спазени – подс. Н. е бил изследван (тестван) с годно средство – тест, преминало съответните проверки и, което може да бъде използвано от службите за контрол, а действията на свид. Д., извършил проверката са били съобразени с указаното в посочената Наредба – предоставил е на подсъдимия годен за употреба тест, попълнил е протокол за проведена проверка (чл.5, ал.2), попълнил е талон за изследване по образец (чл.3, ал.2 и чл. 6, ал.1), а издаденият АУАН, освен останалите реквизити, съдържа и тези предвидени в чл.6, ал.2 от Наредбата.

Проверяваният съд коректно е установил и субективната страна на престъплението – то е извършено виновно при „пряк“ умисъл по смисъла на чл.11, ал.2 от НК. Подс. Н. ясно е съзнавал общественотоопасния характер на деянието си, предвиждал е неговите последици и е искал тяхното настъпване. Както беше посочено по-горе, Н. е правоспособен водач на МПС около 20 години, което неминуемо сочи, че безспорно е съзнавал забраната по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДВП, но въпреки това е предприел управление на лекия автомобил, знаейки, че преди това е употребил наркотични вещества. Умисълът в действията му се извежда и от поведението му в хода на проверката - бил е възбуден, неспокоен, с променливо настроение, което според въззивния състав се е дължало именно на обстоятелството, че напълно е съзнавал противоправния характер на стореното и е допускал и то напълно основателно, че полицейските служители ще пристъпят към извършване на проверка с техническо средство или тест, от което за него ще настъпят негативни последици.

За посоченото престъпление по чл.343б ал.3 от НК са предвидени

наказания „Лишаване от свобода“ от една до три години и „Глоба“ от петстотин до хиляда и петстотин лева. Районният съд при приложението на чл.54 от НК определил на подс. Н. наказания „Лишаване от свобода“ за срок от 1 година, чието изпълнение отложил за изпитателен срок от три години, и „Глоба“ в размер на 500 лева, а на основание чл. 343г от НК определил същият да бъде лишен от право да управлява МПС за срок от 8 месеца. Напълно обосновано първоинстанционният съд е извел извод за липсата на основание за приложението на чл. 55 от НК, тъй като по делото не са налице нито изключителни, нито многобройни смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства, при които и най-лекото предвидено в закона наказание да се явява несъразмерно тежко. По делото все пак са налице смекчаващи вината обстоятелства и те се изразяват в чистото съдебно минало на подс. Н. и липсата на данни за други негови противообществени прояви, доброто му процесуално поведение (той се е явявал пред съответните органи както в досъдебното, така и в съдебните производства и не е ставал причина за неоснователно отлагане на съответните процесуално следствени действия с негово участие) , добрите му характеристични данни – образован и трудово ангажиран. Към горните може да се допълни и фактическото признание на подсъдимия за стореното, тъй като същият не оспорва, че в действителност уредът е отчел казания резултат. Досежно обществената опасност на деянието настоящият състав счита, че същата е характерна за този вид деяния. Механизмът на извършване на престъплението също не се отличава със съществени особености – подсъдимият е бил спрял за рутинна проверка, в хода на която в организма му било установено наркотично вещество.

Следва обаче да се отчете, че подсъдимият е превозвал и други лица, знаейки че е употребил наркотични вещества и по този начин е поставил и тях, наред със себе си и останалите участници в движението в опасност предвид безспорно негативния ефект, който в принципен план наркотичните вещества указват върху отделните лица, конкретно върху водачите на МПС, чрез отрицателно засягане на способностите им да реагират адекватно и съответно на създалите се по време на движение ситуации.

Всичко изложено дотук сочи, че наказанието „Лишаване от свобода“ за минимално предвидения срок от 1 година, наложено на подсъдимия П.Н. за извършеното от него престъпление по настоящото дело е правилно и справедливо определен, съответно на обществената опасност на деянието и

дееца, на степента и интензитета на увредените обществени отношения и отговаря на личностните характеристики на подсъдимия, като чрез него в най-пълна степен ще бъдат постигнати целите на генералната и индивидуалната превенции, заложи в чл.36 от НК.

Липсата на предходно осъществена спрямо подсъдимия наказателна репресия, размерът на наложеното наказание и посочената по-горе оценка относно цялостната обществена опасност на деянието и дееца, мотивира извод, че решението на районния съд да отложи изпълнението на наказанието „Лишаване от свобода“ за срок от 1 година за изпитателен срок от 3 години е правилно и напълно обосновано. Приложението на института на условното осъждане за наказанието на подсъдимия ще спомогне същият да запази социалните си контакти, трудовата и семейна ангажираност, а установеният изпитателен срок ще го мотивира към поведение, съобразено изцяло със закона и добрите нрави. Доказателствата по делото сочат, че у подсъдимия липсва трайно изграден престъпен уклон, което от една страна идентифицира инцидентния характер на деянието, а от друга – не обосновава необходимост от изолиране на подсъдимия от обществото с цел то да бъде предпазено от евентуални нови престъпни прояви.

При определянето на кумулативно предвиденото наказание „Глоба“ следва да се отнесат всички посочени по-горе обстоятелства относно обществената опасност на деянието и дееца, като се добави и липсата на данни за конкретното имуществено състояние на подсъдимия. Видно е, че и това наказание, за да е справедливо и съответно на стореното, също следва да се определи в минималния предвиден размер от 500 лева, както правилно е посочил районният съд. Така отмереното наказание в достатъчна степен би подсилило превъзпитателното въздействие на наказанието „Лишаване от свобода“ върху подсъдимия и би създадо у него усещането, че за противоправните му деяния, освен социалната, ще бъде засегната и финансовата му сфера.

Наложено на основание чл.343г от НК наказание „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 8 месеца, въззивният съд също намира за правилно и обосновано. Приложената в досъдебното производство справка за нарушител/водач по отношение на подсъдимия Н. разкрива обстоятелството, че същият е водач, системно обективиращ

отрицателното си отношение към установените в обществото правила и морал, конкретно към тези, регулиращи поведението на участниците в движението по пътищата, чрез извършването на множество нарушения. От придобиване на правоспособността си за управление на МПС през 2003 година до момента на извършване на настоящото деяние, той е санкциониран с 20 влезли в сила наказателни постановления за извършени различни нарушения по ЗДВП и има издадени срещу него 12 фишове, като наложените му финансови санкции по тях в преобладаващата част са заплатени. Не може да се пропусне и обстоятелството, че спрямо него е била прилагана и ЗППАМ (различна от тази, наложена му за настоящото деяние), въз основа на която свидетелството му за управление на МПС е било отнето. В тази връзка настоящият състав счита, че ефективното ограничаване на подсъдимия да упражнява това право (да управлява МПС) за срок от 8 месеца със сигурност би оказало коригиращо въздействие върху него и би го мотивирало към преосмисляне на поведението си в посока спазване правилата за движение, гарантиращи безопасността на останалите участници и съобразяване с общоприетите норми и морал.

Съобразявайки разпоредбата на чл.59 ал.4 от НК, правилно районният съд е приспаднал от така определеното наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 8 месеца, времето, през което подс. Н. е бил лишен от това право по административен ред, считано от 15.08.2021г. Също коректно е и произнасянето относно вещественото доказателство по делото – 1 бр. „Дрегер Дръг Тест“ 5000, с фабричен № ARJJ-0041, което като вещ без стойност следва да бъде унищожено след влизане на присъдата в сила.

Предвид всичко изложено и след извършена на основание чл.314 от НПК служебна проверка на правилността на проверявания съдебен акт, въззивната инстанция не констатира допуснати нарушения на материалния закон или процесуалните правила, които да налагат изменяване или отменяване на присъдата, поради което същата следва да бъде потвърдена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 338, вр. чл. 334, т. 6 от НПК, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 24 от 10.12.2021г., постановена по НОХД № 697/2021г. по описа на Районен съд-Несебър.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____